

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети април
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка Н. Нинова

Членове: Анелия М. Игнатова
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Христина Ив. Боровинова
като разгледа докладваното от Недялка Н. Нинова Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20221800600115 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 318 и сл. НПК, образувано по жалба от
защитника на подсъдимия Я. П. П. от гр. К., обл. Софийска срещу невлязлата
в сила присъда № 5 от 28.09.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 352/2020 г. по
описа районен съд – К..

С атакуваната присъда подсъдимият Я. П. П. е признат за виновен в
извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, затова че на 27.07.2016 г.,
вечерта, около 19,30 ч. – 20,00 ч., в дома си в гр. К., ул. „О.“ № 22, причинил
множество леки телесни повреди чрез нанасяне на удари с юмруци по главата
и тялото на Н. А. Ц., за което при условията на чл. 54 НК му е наложено
наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, чието изпълнение е
отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години.

Подсъдимият е осъден да заплати на частния тъжител Н. А. Ц. сумата в
размер на 1 012 лв. общо за направени разноски по наказателното
производство – за заплащане на възнаграждение на вещо по извършените
СМЕ-зи, за заплатена държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

Недоволен от присъдата е останал подсъдимият, който чрез своя

защитник, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК е подал жалба срещу присъдата.

С жалбата и допълнително писмено изложение към нея е поискана отмяната на обжалвания съдебен акт и прекратяване на производството по делото поради изтекла давност. В тази връзка се излагат твърдения, че първият съд неправилно е признал за виновен и осъдил подсъдимия за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, вместо за престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, като за второто е изтекла предвидената в закона давност. Поддържа се, че възприетата от първият съд фактическа обстановка се базира изключително на думите на пострадалата, като изцяло и неоснователно са игнорирани обясненията на подсъдимия. Поддържа се още, че първият съд неоснователно се е позовал и на заключението на СПЕ, която се явява необоснована, тъй като изводите □ не са подкрепени от никаква медицинска документация – епикризи, рецепти и др. такива документи, направления за прегледи, извършени прегледи от лекари. Твърди се, че приетата по делото СМЕ установява причиняването единствено на леки телесни повреди, съставляващи болка и страдание по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК.

Не се предявяват надлежно искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

Срещу жалбата не са постъпили писмени възражения от другата страна.

В съдебно заседание пред въззивния съд повереникът на частния тъжител – адв. С. - счита, че присъдата е постановена при анализ на всички доказателства по делото, които са безпротиворечиви и водят до извод за осъществено от обективна и субективна страна престъпление по чл. 130, ал. 1 НК. Повереникът намира наложеното наказание за справедливо, поради което моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Защитникът – адв. М., поддържа въззивната жалба със съображенията, изложени в нея. Оспорва приетата от съда фактическа обстановка, като твърди, че не се подкрепя от събраните доказателства. Изразява несъгласие и с приетата от първия съд правна квалификация с твърдение, че причинените увреждания следва да се квалифицират по чл. 130, ал. 2 НК. Моли подсъдимият да бъде признат за невинен и алтернативно - за отмяна на присъдата и прекратяване на наказателното производство поради изтекла давност.

В реплика срещу изразеното от защитника становище повереникът

обръща внимание, че според съдебната травматологична експертиза освен болки и страдания в случая са настъпили и леки увреждания на физиологичните функции на организма в следствие от побоя – неволно изпускане на урина от болка и страх, което обосновава квалифицирането на деянието по чл. 130, ал. 1 НК, като в тази връзка се позовава на тълкувателно решение № 51/16.09.1990 г. по н. д. №41/1989 г. на ВС.

Съдът, след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в пределите по чл. 314 НПК и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е направил верни изводи по фактите от значение за правилното решаване на делото, като е приел за установена фактическата обстановка, изложена в тъжбата на пострадалия, но същевременно е установил факти, обосновавали решаващият му извод относно съставомерността на деянието по чл. 130, ал. 1 НК, които обаче не са били част от обвинението, повдигнато с тъжбата и отделно се е произнесъл по факти, изложени в тъжбата, игнорирайки принципа *ne bis in idem*.

Съвкупният анализ на доказателствата, събрани в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционния съд, установява следната фактическа обстановка:

Тъжителката Н. Ц. и подсъдимият Я. П. живеели заедно на съпружески начала от 2014 г.

На 27.07.2016 г. двамата се намирали в дома на подсъдимия в гр. К., находящ се на улица „О.“ № 22. Около 19:30 – 20:00 часа, докато Ц. се готвела да си ляга, подсъдимият влязъл в стаята при нея и □ нанесъл удари с юмруци по лицето. Пострадалата го помолила да спре и го попитала какво става, а подсъдимият □ отговорил, че знае, че му изневерява. Нанесъл □ множество удари и по тялото, като пострадалата цялата била в кръв. Тъжителката успяла да се обади на своята племенница – свид. Л.Ж., за да помоли за помощ. Ж. потеглила с автомобила си към дома на пострадалата, за да □ помогне. Когато пристигнала, заварил Ц. на стълбите пред къщата. Пострадалата треперела, била в тежко състояние – имала рани и кръв по лицето и тялото, нощницата ѝ била разкъсана.

Свид. Ж. закарала леля си до УМБАЛСМ „П.“ – гр. София за преглед.

На другия ден Ц. посетила и УМБАЛ „А.“ в гр. София, където след преглед било съставено съдебномедицинско удостоверение № 191/2016 г. /л. 17 от първоинст. дело/.

От приетата СМЕ (л.л. 96, 97 от д.) се установява следното:

- В резултат на нанесения □ побой на пострадалата били причинени следните телесни увреждания: кръвонасядания в областта на гърба на носа, долната устна, брадичката, гърдите и горните крайници (СМЕ – л.л. 96, 97 от д.);

- Установява се, че констатираните увреждания са причинени в резултат на механичното действие на твърди тъпи предмети с ограничена и гладка контактна повърхност, каквито са частите на човешкото тяло, като добре отговарят да са причинени по начина, сочен в тъжбата;

- Всяко от тези увреждания е причинило на пострадалата само по себе си болка и страдание, които отзвучават за срок от 7-10 дни, без да останат трайни или постоянни последици за здравето. През първите 1-2 дни са били налице болки, които след това прогресивно са отслабвали.

От приетата пред първата инстанция съдебнопсихиатрична експертиза /л. 100-109 от д./ се установява, че след преживения случай тъжителката Н. Ц. е изпаднала в ситуация на дистрес /протрахирана реакция на стрес/. При нея са персистирали тревожност и безпокойство, обърканост, нервно-вегетивни смущения, чувство за невъзможност за справяне със ситуацията /или смесица от тях/, преминало в разстройство в адаптацията. След лечение с антидепресанти и антипсихотици, продължило три месеца, състоянието □ постепенно се овладяло, но персистирало около година и половина. Психическите травми, причинени от упражненото насилие, са продължили за определен период от година и половина, като след това персистират оплакванията, но на когнитивно ниво и единични симптоми като страх и тревожност, които са изолирани и не повлияват като цяло на поведението ѝ.

В заключение вещото лице приема, че тъжителката Н. Ц. е страдала от разстройство в адаптацията със страховодепресивен синдром. Тази реакция е нарушила адаптационните сили на организма □ и е довела до сериозна промяна в качеството □ на живот. Тъжителката е реагирала с оттегляне от близките си, затваряне в себе си, изолация, депресия. Това състояние е продължило около година и половина.

Подсъдимият Я. П. П., с ЕГН: *****, е роден на 0000 г. в гр. София, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с адрес: гр. К., ул. „О.“ № 22.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства и от заключенията на изготвените СМЕ и СПЕ.

Първоинстанционният съд, макар и с оскъдни мотиви, правилно е кредитирал показанията на свид. Л.Ж., която разговаряла с тъжителката непосредствено след нападението срещу нея и възприела нейното физическо и емоционално състояние непосредствено след конфликта. Нейните показания се подкрепят от обективните данни по делото, съдържащи се в събраните писмени доказателства и с данните от приетите експертизи, касаещи физическото и емоционалното състояние на тъжителката, отличават се с конкретност и последователност, поради което могат да се приемат за достоверни.

Показанията на свид. Андреева, макар да не са изрично анализирани от първоинстанционния съд, също допринасят за разкриване на обективната истина, доколкото потвърждават обстоятелствата относно емоционалното и физическото състояние на подсъдимата и същевременно подкрепят и кореспондират на показанията на свид. Л. Ж.

Описаният в тъжбата телесни увреждания и механизма на причиняване им се установяват от приетите по делото медицински документи и съдебно-медицинска експертиза, която дефинира медикобиологичните признаци на телесните увреждания, които са причинили на тъжителката болки и страдания.

Релевантните по делото факти относно времето и мястото на извършване на деянието се установяват от кредитираните свидетелски показания.

Първоинстанционният съд правилно не е кредитирал показанията на свид. Николаева, тъй като не съдържат данни, относими към предмета на доказване, а дават сведения за здравословното състояние на подсъдимия, вкл. и на процесната дата, поради което същите остават без съществен принос за правилното решаване на делото.

Обясненията на подсъдимия П., дадени в насока, че не е извършил

деянието, са опровергани от останалите кредитирани доказателствени източници и доказателства, поради което не могат да се ползват като годен доказателствен източник.

Тук следва да се отбележи, че първият съд недопустимо е излязъл извън предмета на доказване, очертан в тъжбата, като се е произнесъл по факти, невключени в повдигнатото с тъжбата обвинение.

Подобно на обвинителния акт, частната тъжба има функция да формулира така обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него и по този начин да се поставят основните рамки на процеса на доказване и осъществяване на правото на защита. Съответно и съдът с присъдата си дължи произнасяне в рамките на фактологията, очертана в тъжбата. В случая повдигнатото обвинение в тъжбата е за причинени на тъжителката наранявания по гърба на носа и кръвонасядания по долната устна, в гръдната област и дясната мишница, които се твърди да са □ причинили болки и страдания. В тъжбата не са изнесени твърдения за причинено на тъжителката разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 НК, което прави безпредметно обсъждането на фактическия въпрос дали подсъдимият е причинил на тъжителката „леки увреждания на физиологичните функции на организма“, респ. фактите дали при нанесения □ побой тъжителката е изпуснала урина и има ли причинна връзка между упражненото физическо насилие и изпускането на урина. В тъжбата не са изложени такива фактически твърдения и тези факти стоят извън предмета на делото. Произнасяйки се по тези факти, първият съд недопустимо е надхвърлил фактическите рамки на обвинението, повдигнато с тъжбата и това е основание за отмяна на присъдата в тази част.

На следващо място първоинстанционният съд недопустимо се е произнесъл по факти, обхванати в предмета на ДП № 24/2017 г. по описа на РУ – Своге, водено срещу подсъдимия Я. П. за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК, затова че при фактическата обстановка, изложена в тъжбата, се е заканил на Н. Ц. – тъжителката по настоящето дело, че ще гръмне нейната племенница, а след това и нея, като насочил пистолет срещу нея и отправил към нея словесни заплахи и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Наказателното производство за това

престъпление е било прекратено с постановление от 25.09.2018 г. на прокурор от РП – Своге. Въпреки това, в мотивите на обжалваната присъда първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, че при развилия се конфликт вечерта на 27.07.2016 г., описан в тъжбата, подсъдимият „...след като чул обаждането (телефонния разговор на тъжителката с нейната племенница – свид. Л.Ж.), извадил от тоалетката пистолет и заявил, че ще ги застреля и тъжителката, и нейната племенница“, като по този начин съдът се е произнесъл по идентични факти, за които наказателното производство срещу подсъдимия е било прекратено. В тази част обжалваната присъда следва да бъде отменена, съобразно правомощията на въззивния съд по чл. 344, т. 4 НПК и производството по делото да бъде прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК.

Съвкупната оценка на анализираните доказателствени източници налага несъмнен и убедителен фактически извод, че подсъдимият Я. П. е осъществил престъплението по чл. 130, ал. 2 НК, като на 27.07.2016 г., вечерта – около 19:30 – 20:00 часа, в дома си в гр. К. на ул. „О.“ № 22, чрез нанасяне на удари с юмруци по главата и тялото е причинил на тъжителката Н. А. Ц. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание.

Подсъдимият е извършил деянието при пряк умисъл, като е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал настъпването им. Това психическо отношение на подсъдимия към престъпния резултат е обективизирано в неговите действия, описани по-горе, които обективират субективни представи у подсъдимия, че с нанесените удари причинява на тъжителката болка и страдание, както и че е искал настъпването на този резултат.

Следва да се отбележи известна юридическа непрецизност във формулировката на диспозитива на обжалваната присъда, доколкото подсъдимият е признат за виновен за причиняването на „множество леки телесни повреди“. Съдебната практика отдавна е изяснила въпроса, че с едно деяние спрямо едно и също лице не могат да бъдат причинени няколко телесни повреди от един вид. Когато се касае за няколко еднакви по вид телесни увреждания, причинени на едно и също лице с едно деяние, е налице една телесна повреда, тъй като в резултат от това посегателство се осъществява от обективна и субективна страна изпълнителното деяние на

едно и също престъпление /т. 18 от Постановление № 3 от 27.09.1979 г. по н. д. № 6/1979 г., Пленум на Върховния съд/. Понятието „лека телесна повреда” е правно изражение на настъпилия резултат, а причиненото увреждане е фактически белег. Докато увреждането може да има множество проявления по формата на различни наранявания, то съответната телесна повреда обхваща всички тях като единен престъпен резултат от деянието.

Както бе посочено по-горе, първият съд недопустимо се е произнесъл по факти, извън предмета на обвинението, повдигнато с тъжбата, доколкото е приел от фактическа страна, че в резултат на нанесения □ побой тъжителката е изпуснала урина. Това увреждане първоинстанционният съд е квалифицирал като разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 НК, което е обосновало и извода му за съставомерност на деянието по чл. 130, ал. 1 НК. В тази част обжалваната присъда е неправилна, като деянието следва да се преквалифицира като престъпление по чл. 130, ал. 2 НК.

За престъплението по чл. 130, ал. 2 НК се предвижда наказание лишаване от свобода до шест месеца или пробация, или глоба от сто до триста лева.

В този случай са налице основанията по чл. 24, ал. 1, т. 3 НК за прекратяване на наказателното производство, тъй като наказателната отговорност на подсъдимия за извършеното престъпление по чл. 130, ал. 2 НК е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. В случая срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НПК, с чието изтичане се погасява наказателната отговорност на подсъдимия, е четири години и шест месеца. Този срок е започнал да тече от датата на извършване на деянието - 27.07.2016 г. – и е изтекъл на 27.01.2021 г., т.е. абсолютната давност за наказателно преследване на подсъдимия за извършеното от него престъпление по чл. 130, ал. 2 НК е изтекла още към момента на постановяване на обжалваната присъда (28.09.2021 г.).

При така установеното престъплението следва да се преквалифицира по чл. 130, ал. 2 НК и поради изтичането на предвидената в закона давност присъдата да се отмени в осъдителната □ част и да се прекрати наказателното производство съгласно чл. 334, т. 4, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК, както и да се отмени присъдата и на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК да се прекрати наказателното производство по обвинението, че подсъдимият „извадил

пистолет от тоалетката и се закарнал да убие първо Лора, а след това и нея“.

С оглед изхода на делото обжалваната присъда следва да бъде отменена и в частта за разноските по делото.

Разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК недвусмислено разписва на кого следва да бъдат възложени разноските по делото, образувано по тѣжба на пострадалия, когато производството бѣде прекратено, какѣвто е настоящият случай, а именно разноските по делото, в т.ч. направените от подсъдимия за адвокатско възнаграждение, се възлагат на частния тѣжител. Следва да се отбележи още, че разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК не разграничава основанията за прекратяване на наказателното производство, в т.ч. и образуваното по тѣжба на пострадалия до съда, респ. правилото е приложимо във всички случаи на прекратяване на наказателното производство, независимо от основаниято за това. В този смисъл и в случаите, когато наказателното производство, образувано по тѣжба на пострадалия, е прекратено поради изтичане на предвидената в закона давност (чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК), разноските по делото се възлагат на частния тѣжител. Изхождайки от изложените съображения, тѣжителката следва да бѣде осѣдена да заплати на подсъдимия сумата в размер на 100 (сто) лева за направените от него разноски по делото за адвокатско възнаграждение, които са били надлежно поискани.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 4, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 и т. 6 НПК Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда № 5 от 28.09.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 352/2020 г. по описа районен съд – К., като преквалифицира престъплението по чл. 130, ал. 2 НК.

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство на основание чл. 334, т. 4, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 и т. 6 НПК.

ОСЪЖДА Н. А. Ц. с ЕГН: ***** да заплати на Я. П. П. с ЕГН:***** сумата в размер на 100 (сто) лева за направените от него разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____